

Нѣкаква снага, която позна, че принадлежи на невъзрастенъ човѣкъ, и на уплашения му умъ се стори, че това е страшното момче, което отиваше да вика Огнянова. Той въ изступление го стиснѣ силно за ржката, като го теглѣше задъ себе си, па му викаше несъзнателно и бързо: — Ти ли си, бе момче? какъ те викатъ, бе момче? стой на задъ, бе момче! Но тозъ часъ напорътъ на тълпата отзадъ ги раздѣли. Николчо бѣше въ отчаяние. Бѣдната му благородна душа испытваше страшни страдания. Той чувствуваше съ ужасъ, че живота на Огнянова виси на косъмъ, и тоя косъмъ е той — Колчо — слабъ, нищоженъ, изгубенъ, почти невидимъ въ това море отъ хора. А херувикото вече идѣше къмъ края си... Тоя Хаджи Атанасий, другъ пжтъ тѣй проточенъ и бавенъ въ пѣянето си, сега му се вардѣше ужасно бързъ! Какво да стори? Въ минути критически иджтъ и крайни рѣшения. Колчо се развика съ отчаянь гласъ:

— Отворѣте пжтъ, хора! умирамъ! умирамъ, изджхамъ, майчице! и заблъска гърбоветъ отъ прѣдѣ си. При тия викове всѣки ударенъ отзади се отмѣстѣше съ голѣма мъка за да пропусне нещастния умирающъ слѣнецъ: никой не искаше да му издъхне на гърба. По този начинъ Колчо полу-живъ еле се дотѣтрази до трона, дѣто бѣше Огняновъ. Той го намѣри безъ да пита нѣкого, такава е чудната сила на инстинкта у лишениитъ отъ зрѣние. Той улови съ пълна самоувѣренность една пола и попита ниско:

— Вий ли сте, бай Бойчо?

— Какво е? отговори Огняновъ.

— Наведи се!

Огняновъ си тури ухото на устата му.

Когато си дигнѣ главата той бѣше блѣдъ.

Една минута той мисли. Страшно напрегнхитѣ жили на слѣпитѣ му очи, издавахѣ силна умственна работа.

Той се пакъ наведе и пришушнѣ нѣщо на Колча.

Па слѣзе отъ трона, промъкнѣ се напредъ и се